

Auteur: Maarten Oversier

INDIAANSE WONDEN HELEN

DE GEVOLGEN ONDER DE LOEP GENOMEN

Wanneer je je verdiept in de tradities van natuervolken, ontdek je dat hun begrip over materie én spiritualiteit een omvangrijk spectrum bevat. Dat materie uit energie voortkomt en door de 'droomwereld' wordt aangestuurd, weten zij. In hun gebruiken en ceremonies eren zij de kracht die alles doorweeft: 'Great Mysterie', 'Creator', 'Wakan Tanka' of 'Gitsche Manitou'.

Wie vaker optrekt met mensen uit inheemse stammen, leert dat ogenschijnlijk op zichzelf staande gebeurtenissen de punten van een veel groter verhaal vormen. Dat er logica geboren wordt uit iets wat aanvankelijk onsamenhangend lijkt. Niets gebeurt voor niets en in zekere samenhang. Voor die kijk op het leven laat menigen zich tegenwoordig inspireren door de 'Native Spirit'. Talloze mensen hebben vandaag de dag een zoektocht ingezet naar spirituele waarheid, naar zingeving en vrijheid. Verlangend naar transformatiemogelijkheden, vastgelopen in een fuik van

rationele constructies en desinformatie, zoeken vele westerlingen naar nieuwe inzichten. We hebben zelfs dromenvangers, roofvogelveren, medicijnkaarten, trommels en schelpen met salie. Maar voelen wij het nog? De bijna weggeredeneerde essentie van het begrijpen van onze dromen. Het uitvoeren van ceremonies en rituelen. Herinneren we ons nog de kracht van de cirkel en het belang om de verbinding met onze voorouders te herstellen? En vooral ook om Moeder Aarde en haar schatten vanuit respect te benaderen. Hoe ingedut zijn we? Het is een mooie trend geworden. In veel Europese landen worden bijzondere mensen van inheemse stammen uit alle windrichtingen uitgenodigd om hun kennis, hun ceremonies en hun tradities met ons te delen. Sommige profeten voorzagen eeuwen terug al dat deze inheemse wijsheid van essentieel belang zou zijn voor de afgedwaalde moderne mens. Zonder deze kennis zouden wij, tijdens de huidige wereldwijde transformaties, stuurloos raken. De komst van medicijnmannen, sjamanen, grootmoeders, healers en ceremonieel leiders wordt met grote regelmaat aangekondigd. Dan wordt er rondom hen een bijzonder seminar, zweethut of themaweekend georganiseerd. Ik heb er door de jaren heen veel bezocht. Veelal heel inspirerend en heel waardevol. We laten ons er graag door verrijken. Wie echter de kans krijgt door te dringen tot de privéverhalen van veel van deze mooie mensen, ontdekt ook een

De 'Native Spirit',
een ware trend

keerzijde. Nagenoeg iedere persoonlijke geschiedenis is doorspekt met spirituele, emotionele en fysieke beschadigingen. De in Canada woonachtige Indianen ontkwamen tot eind vorige eeuw niet aan de 'residential schools.' Dit waren door de regering gefinancierde katholieke scholen/internaten, speciaal bedoeld om kinderen van Indianen te vervreemden van hun eigen cultuur. Wat betekent dat eigenlijk voor de huidige generaties Indianen?

"Meer dan 10.000 jaar onderhielden wij onszelf met onze manier van leven. Toen de Europeanen arriveerden, zagen zij ons als wilden, omdat ons geloof niet hetzelfde was als dat van hen. Zij respecteerden onze cultuur en tradities totaal niet, maar hadden ons in het begin wel nodig om te overleven in Noord Amerika. We leidden de Europese ontdekkingsreizigers door een voor hen onbekend land. We maakten de bonthandelaren rijk met onze jacht en onze vaardigheid om dieren te vangen. We voedden de nieuwkomers, die zonder ons uitgehongerd en gestorven zouden zijn. Al dit werd terzijde geschoven toen de regering besloot dat ze ons land in beslag wilden nemen voor de kolonisten." –Larrie Loyie (Cree) uit 'Residential Schools, with the words and images of survivors.'

The Indian Holocaust

De gevolgen van de Indiaanse internaten, de zogeheten 'residential schools', worden onder de oorspronkelijke bewoners van deze landen 'the Indian Holocaust' genoemd, net zoals wij in Europa spreken van de Holocaust van de Tweede Wereldoorlog. Als full time regressie/reïncarnatietherapeut, alweer zo'n 20 jaar praktiserend, heb ik gezien hoezeer de consequenties van de Tweede Wereldoorlog in Europa nog onder de huidige generaties leven. Zo besepte ik dat dit voor de inheemse volken hetzelfde moet zijn. Een systematische en doelmatige volksonderdrukking door het invoeren van reservaten, oorlogen en opvoedgestichten. De authentieke ziel van deze stammen, het gigantisch potentieel aan spirituele wijsheid en levensvreugde is daarmee voor een significant deel onder een natte deken van onderdrukking verstikt geraakt. Sinds 2004 werk ik intensief met Canadese indianen, de Irokezen, samen. Zelf noemen zij zich overigens 'de Haudenosaunnee', hetgeen 'People of the Longhouse' betekent, een federatie van zes 'nations': Mohawk, Onondaga, Oneida, Cayuga, Seneca en Tuscarora. Vele waardevolle uitwisselingen vonden en vinden plaats, en ook op therapeutisch vlak wordt er stevig aangepakt. Zo heb ik het enorme genoegen veel van deze hartelijke mensen goed te mogen leren kennen. Naarmate ik beter bekend raakte met het leefgebied en de mensen, openbaarde zich een pijnlijke duidelijkheid: 'Nog veel trauma's moeten, vooral hier, genezen worden.'

Waarom vooral hier? Deze volken hebben een voor controlerende machtssystemen bedreigende kennis. Meer nog dan de reeds succesvol geconditioneerde, vooral westerse, volken. Alsof hun oorspronkelijk DNA een hoger gehalte aan authenticiteit kent, doordat zij altijd de natuur en hun dromen als hun belangrijkste leraren hebben beschouwd. Mijn zeer geliefde grootmoeder Sara Smith van de Mohawk Turtle Clan, zei het me eens, heel indringend: 'Grandson, we have a promise to the Creator. We, indigenous peoples, are the Keepers of the original teachings about how to live on Mother Earth for humans.' Zij hielp me begrijpen dat bepaalde krachten inderdaad een eigen plan hebben bedacht voor het leven op deze planeet. Laat ik dat de machtselite noemen. Eenmaal onder de mensen geïnfiltrerd, zijn zij onherkenbaar. Zich gedragend als wolven in schaapskleren, bewegen zij zich slinks naar maatschappelijke topposities om de touwtjes achter de schermen in handen te nemen. Met welk doel? Controle. Zij zien Moeder Aarde als een stuk onroerend goed en willen het zich toe-eigenen. Misschien wel om hun eigen dubieuze incarnaties vanuit angst veilig te stellen. Daarom moesten juist de inheemse volken stevig aangepakt worden, want wat bij deze volken in de kern leeft heeft een enorm bereik en inspireert de minder bewuste medemens. Simpelweg een bedreigend gegeven voor hun doelen. Hun masterplan, dat door verschillende generaties moet worden uitgevoerd, kan alleen succesvol zijn indien mensen vervreemd raken van wie ze werkelijk zijn.

De 'Mohawk Institute'

Op een steenworp afstand van de Mohawk Chapel, in Brantford, Ontario (Canada), ligt een van de ongeveer 145 residential schools, die tussen 1800 en 1990 in Canada in gebruik waren. Ruim 150.000 Indiaanse kinderen werden hier onderworpen aan 'hun morele verplichting' afstand te doen van alles wat hen letterlijk en figuurlijk heilig was. In 1879 rapporteerde journalist Nicholas Flood David over 'functional aggressive civilization' aan de Canadese overheid; een programma om de oorspronkelijke bewoners van dit land geforceerd te assimileren met de 'geciviliseerde' Europeanen. De eerste minister president van Canada, John A. Macdonald, droomde van één volk onder zijn hoede, van 'coast to coast'. Het enige obstakel was de originele bevolking van het land, de Indianen. De overheid, die deze volken door het toewijzen van reservaten al voor een enorm deel onder controle had, was nog niet tevreden over het aanpassingsgedrag van deze 'wilden'. Wanneer mijn dochter Ilse en ik de streng ogende 'Mohawk Indian Industrial School', of 'Mohawk Institute', via het bordes binnenlopen, dringt pas echt door hoe het hier geweest moet zijn. Achter een alom aanwezige smog van muffigheid, hangt er nog steeds een naargeestige sfeer. Het originele houten

decor deelt de ruimte strak in hokjes. Er is weinig verbeeldingskracht voor nodig om je een voorstelling te maken van hoe de duizenden Indiaanse kinderen die hier werden 'witgewassen', zich gevoeld moeten hebben. Schrikbarend is het om te beseffen dat iedereen met een Indiaanse herkomst (voor)ouders heeft die op een dergelijke school hebben gezeten. Wat zich werkelijk in deze oorden afspeelde openbaart zich pas publiekelijk sinds enkele tientallen jaren. Aarzelend. Verschillende oud-leerlingen komen schoorvoetend met hun diepgewortelde trauma's naar buiten. Ze versterken en bemoedigen daardoor elkaar en anderen dat ook te doen. Hiermee komen de vele generaties diepgewortelde, verstopte wonden stapsgewijs weer aan het licht. De omvang van de

Schrikbarend is het om te beseffen dat iedereen met een Indiaanse herkomst (voor)ouders heeft die op een dergelijke school hebben gezeten.

terreur, het lichamelijk- geestelijk- en seksuele misbruik is enorm. Ongekende gruwelijkheden vonden hier plaats. Wederom een van de donkerste bladzijden uit de geschiedenis van de Rooms-Katholieke Kerk en feodale vorstenhuizen.

'The Mohawk Institute' als rolmodel

We worden rondgeleid door Ebby, een Indiaanse jongedame uit het nabijgelegen Six Nations reservaat. We schatten haar leeftijd op ongeveer vijfentwintig jaar. Met ingehouden trots vertelt ze ons dat haar grootvader, Ally Maracle, hier nog op school gezeten heeft. Op een van de vele in het geheim gesigeneerde rode bakstenen van een bijgebouw, dat ze ons na ons bezoek buiten aanwijst, staat zijn naam met jaartal '1950' ingekrast. Een stukje identiteit bevestigend, want op school waren zij nummers. Dit complex werd gebouwd in 1904 nadat de vorige, die uit 1830 stamt, afbrandde. Er gaan verhalen dat een groep leerlingen dit deed. Het Mohawk Institute gold als voorbeeldschool. Als rolmodel voor de vele scholen die nog gebouwd zouden worden, was het beleid hier het meest onwrikbaar. De school sloot zijn deuren pas in 1970 en is sindsdien als zodanig niet meer in gebruik. Doordat het gebouw zelf onaangeroerd bleef, ademt het in alle opzichten nog de oorspronkelijke mysterieuze sfeer van toen uit. We vernemen dat het Mohawk Institute recentelijk erkend is als cultureel

The Mohawk Institute in Brantford

Apache kinderen bij aankomst en vier maanden later op de Carlisle Indian School (Pennsylvania), 1886

erfgoed. Daardoor is er geen vrees meer dat het afgebroken zal worden. Onder de slogan 'Save the evidence', is er nu een fonds opgericht dat toekomstige restauratie mogelijk maakt. Niet overbodig, want we zien het verval her en der behoorlijk toeslaan. Men overweegt zelfs er een museum van te maken. Door eerdere interviews en werk met betrekking tot deze scholen, was er voor ons weliswaar al enige beeldvorming ontstaan. Ilse en ik zagen, bij wijze van huiswerk, recent de films 'Older than America' (een aanrader), 'Muffins for granny' en 'Our spirits don't talk English', maar de verhalen die we horen van Ebby helpen ons door te dringen tot een nog veel dieper besef. Na binnenkomst, direct na de hal waar de kinderen werden 'afgeleverd', is een loket. Vanaf hier werden de meisjes naar rechts en de jongens naar links gestuurd. Deze afscheiding blijft gedurende alle schooljaren. In veel gevallen zelfs van vier tot zestien jaar. Vanaf nu waren zij echt overgeleverd aan de grillen van het schoolbestuur, de kerkvaders en de leraren die het bewind voerden. Contact met ouders of familieleden vond hier pas voor de eerste keer weer plaats wanneer de kinderen minimaal twee jaar op school zaten. En dan niet langer dan vijftien minuten. Een bizar gegeven is dan meteen dat het de kinderen vanaf schooldag één ten strengste verboden was hun moedertaal te spreken. Hierdoor konden zij eenvoudigweg niet communiceren met hun ouders. Wie zich, bewust of onbewust, uit automatisme of uit protest tot het spreken van hun eigen taal liet verleiden, riskeerde heftige straffen. Het met zeep wassen van de mond of met een naald bewerken van de tong, zou ze wel leren voor dit delict. 'Effectief' straffen werd verheven tot een kunst. Pijn en vernedering lagen overal op de loer.

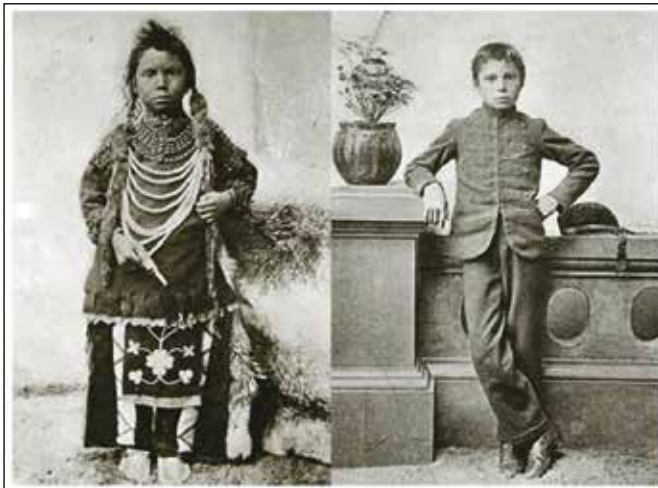
Kill the Indian, save the man

Maar waar was het nou allemaal om te doen? Een grote poster aan de wand van de jongensruimte maakt duidelijk hoe omvangrijk en geraffineerd het plan opgezet werd. We zien een landkaart van Canada, in districten opgedeeld, met daarop een gedetailleerde markering van alle locaties van de residential schools tot aan 1996. Pas toen sloot

Contact met ouders of familieleden vond hier pas voor de eerste keer weer plaats wanneer de kinderen minimaal twee jaar op school zaten.

de allerlaatste! Als in een fuik werd iedere vis gevangen. Geen Indiaans kind ontkwam aan de school. De kerkelijke invloedssfeer op de stamgemeenschappen was dermate indringend en dreigend, dat vele ouders zelfs ook gingen geloven dat hun kinderen hier beter af zouden zijn. Bekeerd worden, je aanpassen en naar school gaan leek het devies om het door oorlog, ziekte en armoede geteisterde reservaatleven nog enige hoop te geven. De onderwijsinstututen lagen geïsoleerd op afgelegen plekken, soms wel 130 kilometer van de bewoonde wereld. Zo had iedereen letterlijk het gevoel van de bewoonde wereld afgesloten te zijn. Indianen, of 'first nations people', werden beschouwd als 'heidenen'. Een inferieur ras met primitieve wildemans eigenschappen. 'Wilden' feitelijk. Het waren geen 'echte mensen'. De enige manier waarop zij nog een enigszins zinvol bestaan zouden kunnen leiden in de maatschappij, zoals die toen bedacht werd, was door ze te onderwerpen aan een militairistisch regime. De indiaan in hen zou gedood moeten worden. Alleen zo konden zij de 'white man's lifestyle' adopteren. 'Kill the indian, save the man', is de welbekende leuze die boven iedere school heerste. Net als 'arbeit macht frei' boven een concentratiekamp uit de Tweede Wereldoorlog. Ik maak die vergelijking met WO2 zeer bewust. Het is geen geheim dat Adolf Hitler zich door de opzet van deze indiaanse strafkampen liet inspireren voor de latere concentratiekampen. Terug naar het 'Mohawk Institute' in Brantford. Nadat de jongens en de meisjes gescheiden waren, was het immens pijnlijke afscheid van hun thuisgrond een feit. De kinderen werden nu ontluisd, hun vlechten werden afgeknipt en zij kregen een nummer waarmee zij geïdentificeerd werden. Dat nummer was te vinden op ieder hoogstnoodzakelijk toebehoren zoals een deken, een paar schoenen en schoolkledij. Kortgeknipt en eenmaal in een beklemmend schooltenu gehesen, leerden zij dat ze afstand moesten nemen van alles waarmee ze waren opgegroeid. Hun tradities, hun taal, hun gebruiken en gewoonten en zelfs hun naam. Die werd vervangen door een Engelse naam. Bijbelgerelateerde namen, die hen werden toegekend door de schoolautoriteiten. En, zoals gezegd, wie het vervolgens nog in zijn hoofd haalde om terug te vallen op de eigen waarden, riskeerde vreselijke straffen. Onder het alziend oog van de schoolleraren werden de kinderen vanaf nu systematisch geestelijk gesloopt en tot robotjes gedruild. Een ijzeren, sadistisch en pervers regime nam over. Zwaar traumatiserende mind control van de eerste orde. Onze gids leidt ons door dit huiveringwekkende gebouw en van ruimte tot ruimte raken we sprakelozer, niet in de laatste plaats omdat de tijd hier sinds een jaar of vijfenvertig heeft stilgestaan. Alles is daardoor nog heel goed voelbaar. We kunnen ons, in de stiltes die val-

len, alleen maar afvragen waar alle pijn gebleven is.

Misbruik

In de ruimtes waar veel lawaai was, zoals in de washokken waar de meisjes moesten werken, vond het meeste fysieke misbruik plaats. Dan verdween het gegil en gekrijs van de slachtoffertjes in het zware geronk van de kolossale wasmachines. In de broeierige, spelonkachtige boilerruimte in de kelder werd in reusachtige ketels warm water voor de verwarming van het kille gebouw opgeslagen. Het was de favoriete plek voor het omvangrijke seksueel misbruik. Seksueel misbruik is een van de grootse binnengehouden taboes onder de slachtoffers van de residential schools. Omdat dit altijd plaatsvond onder dreiging van de dood van familieleden of de 'toorn gods', bleven deze verhalen tot op hoge leeftijd of zelfs tot diep in het graf als geheime gebeurtenissen in de zielenkluis opgesloten. Tot aan de dag van vandaag. Niet zelden raakten meisjes zwanger en moesten zij zich verplicht laten aborteren op de meest misselijkmakende manieren. En in het geval dat een baby toch geboren werd, werden moeder en kind naar een ander voor hen vreemd reservaat gestuurd, waar zij zich moesten zien te redden. Ebby toont ons een gang onder het gebouw, die van twee kanten afsluitbaar is. Daglicht komt hier niet. Sadistische leraren dwongen hier gevechten af van man tot man, terwijl zij genoeglijk toekeken, vertelt ze. Twee jongens moesten elkaar hier als kemphanen afmaken. Gevangen in waanzin en opgefokt door opgekropte woede en frustraties, gingen zij tot het uiterste. Zij mochten net niet dood gaan; dan zou het schoolgezag voor de buitenwereld in twijfel getrokken worden. Letterlijk en figuurlijk gebroken, moesten zij zich nu laten behandelen door een obscure medische staf die zich vooral met medische experimenten bezighield. Dat deze gehersenspoelde jonge mensen, wanneer zij eenmaal de school verlieten, rijp zouden zijn voor een goede plek in de moderne wereld, is natuurlijk een illusie. Het is algemeen bekend hoe het de Indianen in hun reservaten is vergaan. Agressie, buitensporig alcoholgebruik, werkeloosheid, schrikbarende hoge percentages zelfmoord en tegenwoordig ook de eetverslavingen. De huidige generatie jonge Indianen brengt de ene na de andere obesitas- en diabetespatiënt voort. Het lijkt een plaag. Vreemd genoeg meen ik echter te bespeuren dat juist onder deze natives toch maar een matig besef heerst over deze samenhang. Dat geeft te denken. Hoe ver rijkt de werking van een agressief gepenetreerd trauma eigenlijk? Zijn het niet de Indianen die vertellen dat diepgewortelde verwondingen zeven generaties nodig hebben voordat de natuur het weer herstelt? Hoe overdraagbaar is deze pijn eigenlijk

De kinderen werden ontluisd, hun vlechten werden afgeknipt en zij kregen een nummer waarmee zij geïdentificeerd werden.

van ouder op kind? Hoe beïnvloedbaar blijven we hierdoor voor deze inmenging van kerken en overheden?

Gevangenschap in trauma

Wie een beetje wakker is, ziet hoe bepalend de invloed van een schaduwregering is voor de huidige belabberde stand van zaken op onze planeet. En ook dat het georganiseerd creëren van chaos door middel van terreur en mind control de mens in zijn oorspronkelijkheid ondermijnt. Gevangen in 'trauma-energie', blijft men beïnvloedbaar. Daarom moeten die trauma's steeds opnieuw onderhouden worden, voordat het zichzelf gaat helen, daar komt het op neer. En dan, samen met het door allerlei chemicaliën en ziekmakende invloeden (fluor, aspartaam, msg, amalgaam, chemtrails, vaccinaties, elctrosmog e.d.) vergiftigen en degenereren van de mensen, verdwijnt het kritisch kijken naar zaken eveneens. Mensen raken afgestompt en komen in een neergaande spiraal, zich nauwelijks meer bewust van oorzaak en gevolg. Zolang er water uit de kraan komt, de zon opkomt en er nog ketchup in de ijskast staat, gaat het leven verder. Op deze wijze kan de elite onderwijl rustig zijn agenda afwerken, zo meent zij.

Van generatie op generatie gescheiden van vader en moeder

Nu we weten dat veruit de meeste Indianen planmatig ontheemd zijn, dienen we te kijken naar 'het resultaat'. Het onder dwang en met geweld scheiden van hun roots, hun ouders, heeft namelijk een aantal voordelen. Althans voor de machtseelite. Archetypisch is de moeder voor ieder kind de voedster en verbindster met het aardse leven. Vader heeft de rol van de jager en beschermer. De eerste associatie met zoetheid voor een kind wordt gemaakt door de smaak van moedermelk, die zoetig en verzadigend is. Kortom, wat zoet smaakt en wat verzadigt, verbindt met de moeder. Met het aardse leven. Wie echter gescheiden wordt van de moeder in een levensfase dat er nog gewoon afhankelijkheid is, is heel beïnvloedbaar. Hoe groter de latere zoetbehoefte, hoe groter de kloof die er was met de moeder. En als dat zelfs doorheen verschillende generaties gebeurt, wordt de kloof gevoelsmatig onoverbrugbaar.

Suiker als surrogaatmoeder

Als er nu, heel gewiekst, een moederalternatief aangeboden wordt in de vorm van kunstmatige zoetheid, dan ben je eigenlijk als het babyaapje op de borst van een robot. De suiker- en zoetstofberg wordt je nieuwe moeder. Een surrogaatmoeder, die haar giftige moedermelk verspreidt via de voedingsindustrie en de mens lam legt. Doorlopend verleid met gemakkelijk verkrijgbare zoetheid, worden zij nu afhankelijk van diezelfde industrie. Wat is het gevolg? Obesitas en diabe-

Kortgeknipt en eenmaal in een beklemmend schooltenu gehesen, leerden zij dat ze afstand moesten nemen van alles waarmee ze waren opgegroeid.

tes, afhankelijkheidsaandoeningen. In zeer zorgelijke mate. En de vaderrol? Normaliter komt hij tegen een dergelijke inmen- ging in het verweer, maar die is nu overgenomen door de stem van de overheid en kerk(vaders) die het nu voor het zeggen hebben. Ze bieden surrogaatwijsheid en surrogaatbescher- ming. Van de stem van de oorspronkelijke vader werd men immers afgesneden. Omdat de vaders hun oorspronkelijke rol niet kunnen uitoefenen, drinken zij, zodat hun potentieel, waar niemand meer een beroep op doet, wordt ondermijnd. En later ook hun kinderen; om de pijn en de angst daarover maar niet te hoeven voelen. De stem van de voorouders, die het nageslacht natuurlijkerwijs zou moeten verrijken met hun levenservaringen, vertroebelt nu. Natuurlijke overdracht is er daardoor niet meer. De ketting is gebroken. Daar zijn we dan, 'under the influence' van Mama Suiker, en Papa Autoriteit.

Joan's vader uit Six Nations

In het Six Nations reservaat werkte ik eens met een oudere Indiaanse dame, Joan, van omstreeks 70 jaar. Ze vertelde dat ze de oudste was van drie dochters en dat haar vader hen van kinds af aan met harde hand verboden had de tradities van hun stam te praktiseren. Ze moesten 'moderne mensen' worden, vond hij. Gedegen opleiding en kerkbezoek ston- den voor hem centraal. 'Het contact met hem was al jaren vóór zijn dood verbroken,' vertelt ze in tranen, 'ook met mijn zusters.' Joan werkt als energetisch healer in het reservaat. 'Eigenlijk heb ik nooit het gevoel gehad dat hij enige waar- dering had voor wat ik doe. Ik voel me door hem veroor- deeld.' Via Joan maken we, in trance, contact met haar vader. Aanvankelijk is er weerzin. Daarna komt die verbinding goed op gang. Hij beleeft opnieuw hoe hij als kleine jongen voor de klas moest verschijnen. Een leraar trekt hem ruw aan zijn haren voor het schoolbord en 'reinigt' zijn mond door grof een flink stuk zeep draaiend naar binnen te duwen. Met een klasgenootje werd hij betrappt toen ze iets uitwisselden in hun eigen, Indiaanse, taal. Vader, hier een klein Indiaans jongetje, moet dit begin 1900 hebben meegemaakt. Hij maakt niet alleen een ultieme vernedering door, maar ook een stiker- varing. Door de ademnood dacht dat hij doodging. Op dat moment besloot hij nooit meer zijn eigen taal te spreken. In wanhoop en in shock gaf hij zich slaafs over aan de blanke autoriteiten op de residential school waar hij leerling was. Jaren later, als hij zelf vader is, geeft hij dit besluit door aan zijn eigen kinderen. Hij legt het ze op, eigenlijk om hen te behoeden voor de ellende die hij zelf doormaakte. Vanuit pijn en trauma dus. Nadat Joan deze ervaring namens haar vader doormaakte, vielen voor haar enorm veel puzzelstukjes op zijn plaats. Dit had zij nooit in deze omvang beseft. Nu was er openheid gekomen en opluchting voor de ziel van vader, en

voor iedereen die onder het juk van zijn bewind geleden heeft.

Verbeter de wereld, begin bij jezelf

Wie kent die mooie uitspraak: 'Het is mogelijk een kind uit de oorlog te halen, maar hoe haal je de oorlog (of een residential school) uit een kind?' Die is alleszeggend en verwijst naar persoonlijk proceswerk. Traumaverwerking dus. Verwerking van oude trauma's geeft steeds zulke hoopvolle resultaten dat regressie en reïncarnatietherapie het promoten waard is. Een therapievorm die zich overigens niet alleen met vo- rige levens bezighoudt, maar ook met de wonden van onze voorouders. Een werkgebied dat het mogelijk maakt om ook heel oud zeer weer te bereiken en heling te bewerkstelligen. Prachtig ook dat steeds meer mensen de moed vergaren om zichzelf te durven onderzoeken. Wie de wereld wil verbete- ren kan inderdaad maar beter bij zichzelf beginnen. Schit- terend dat daar voor de directe omgeving tegelijk een enorm gunstige werking vanuit gaat. Wie zijn eigen leven(s) onder de loep durft te nemen, brengt daarmee de hele stamboom mét inwonenden in trilling. Dat is goed nieuws, vooral voor onze kinderen. Dat we ons daarmee weer gaan herinneren wie we in essentie zijn, maakt dat we niet langer ontvankelijk zijn voor machtsspelen en manipulatie. Hoe meer we deze afstem- ming bereiken, hoe meer onze dromen weer tot ons zullen spreken, zoals het bedoeld is. Gepaste voorlichting, liefst al vanaf jonge leeftijd, over hoe voorouderlijke trauma's hun weg vinden naar opeenvolgende generaties, kan heel veel waar- devolle inzichten geven. Uiteindelijk gaat het er niet om dat we passief afwachten tot de boemerang terugkomt uit een ver verleden, maar kun je - door jezelf en je familie beter te leren kennen - zelf het tij al keren. Mijn werkervaring leert me tot dusver dat het verwerken van het verleden de wedergeboorte van de oorspronkelijke levensenergie tot gevolg heeft. Wie dus in zijn droom een indrukwekkende Indiaanse wijze ontmoet, moet niet gek opkijken bij het ontwaken. Zeker niet als hij je in symbolentaal liefdevol toespreekt en je herinnert aan je zielenkwaliteiten en talenten. Dat die indiaan veel minder ver van huis blijkt dan je had durven dromen, ontdek je mis- schien als je voelt dat jij hem zelf was, vanuit welk tijdperk of werelddeel dan ook. Hij is er weer, in het verlangen in jou weer geboren te mogen worden nadat zijn authenticiteit hem ooit eens werd afgenomen. Ergens in de Indiaanse Holocaust wellicht. Niets gaat ooit verloren - "as long as the grass is green, as long as the rivers flow downhill and as long as the sun rises in the east and sets in the west" (from the Iroquois Nation) ✕

Website Maarten Oversier www.maartenoversier.nl

Seneca woman
Ah-Weh-Eyu
(Pretty Flower) 1908.